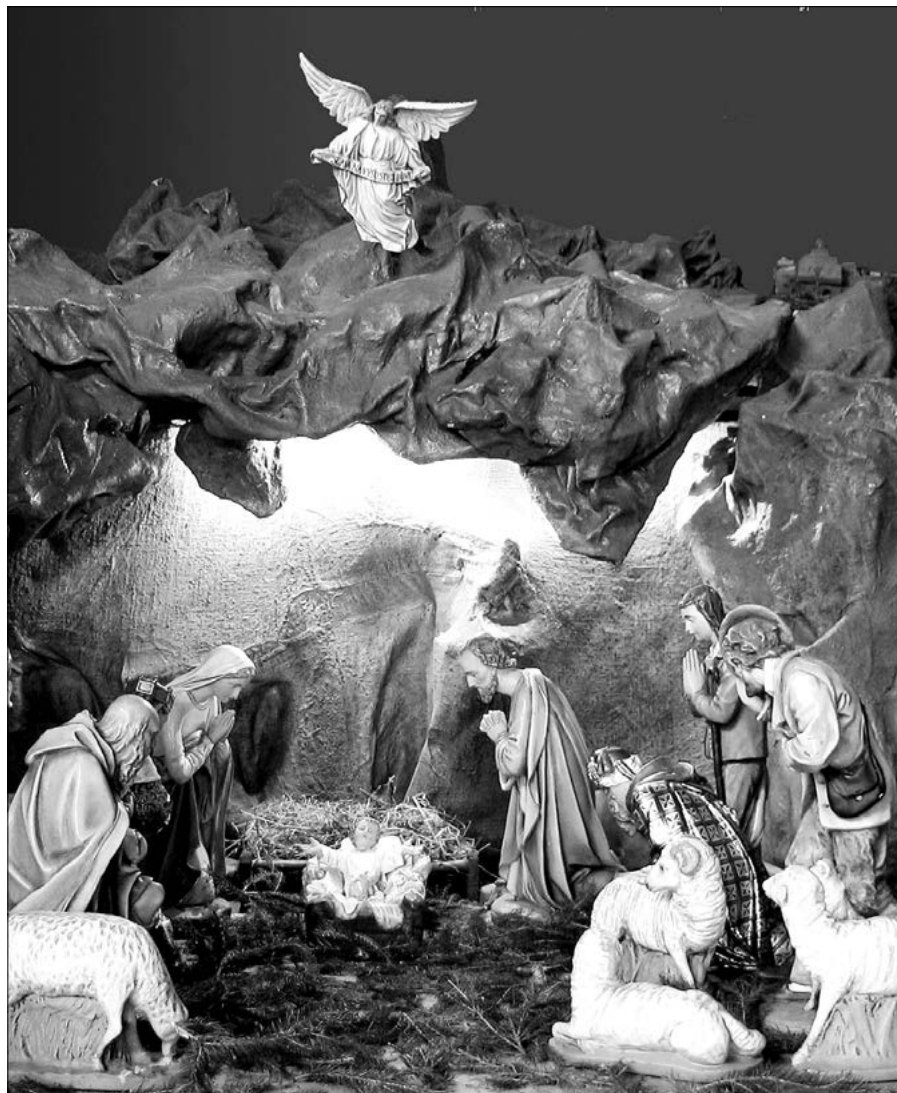

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

PROSINEC 2018

Úvodní slovo

Když Václav Renč v básni *Pražská legenda* charakterizuje její hlavní postavu – Oskara (jak v básni nazval Frantu Sauera, který podnítil stržení sloupu Panny Marie na Staroměstském náměstí v Praze 3. 11. 1918), zkaženého mladíka z prostředí žižkovské společenské spodiny, používá k tomu o něm mimo jiné slova:

*„Pohrdal láskou, pohrdal úsměvy, pohrdal světly,
jež krást ani koupit si nelze.“*

Máme před sebou advent a Vánoce. To je čas snad největšího nakupování v celém roce. A kupujeme dokonce i světla (na stromeček). Máme před sebou čas, který chceme prožít co nejkrásněji, a přináší nám to spoustu starostí. Mnoho toho chceme připravit, mnoho stihnout, mnoho užít, rozdat hodně radosti. Je ovšem třeba v tom všem neztratit hlavu. Citovaný verš Václava Renče výstižně připomíná, že to nejkrásnější a nejhlubší nezařídíme ani nekoupíme. Všechno to vnější je totiž jen pomůckou, nástrojem, skrze který se snažíme dosáhnout pohody, štěstí, radosti. Všechno to vnější je jen cesta, ne cíl.

Může se stát, že někdo tu cestu má velmi skrovnou, chudou. A přece dojde k cíli – prožije krásný advent a Vánoce. A může se naopak stát, že své zaměření na to vnější přetížíme, zadržneme se na tom a nakonec nám připadá, že cíl jsme jaksi minuli...

Přeji nám do měsíce prosince, abychom neztratili hlavu. Abychom si ani v duchovní oblasti toho nenaložili příliš. Důležitý je Ježíš, v jehož lásku jsme uvěřili a jehož narození se chystáme oslavit. Chceme prožít vděčnou radost z toho, že je s námi a že my, lidé, které vykoupil, se můžeme učit mít se rádi mezi sebou.

P. Gorazd

Světec měsíce

Svatý Ambrož (kolem 339–397) bývá řazen mezi čtyři největší západní církevní Otce. Protože jeho liturgickou památku máme 7. prosince a je vyobrazen i na oltářní mozaice, zastavme se na prahu doby adventní nad výkladem tohoto církevního učitele.

* * *

Návštěva Panny Marie u Alžběty

Z výkladu svatého biskupa Ambrože na Lukášovo evangelium

Když anděl zvěstoval Panně Marii tajné úradky, použil k posílení důvěry příkladu. Aby dokázal, že u Boha je možné všechno, co uzná za vhodné, oznámil jí, že starší, už neplodná žena počala.

Jakmile to Maria uslyšela, ihned se odebrala do hor; ne z nedůvěry k andělovu zjevení, či že by zprávu považovala za nejistou, nebo že by pochybovala o uvedeném příkladu, nýbrž plna blaha nad slíbeným darem, zbožné ochoty k službě a radostné nedočkavosti.

Kam by plná Boha spěchala, ne-li k výšinám? Milost Svatého Ducha nezná váhavé

jednání. A také se ihned prokazuje dobrodějně působení Marii na příchodu i přítomnosti Pána; *vždyť jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně a byla naplněna Duchem Svatým.* (Lk 1,41)

Povšimni si rozlišení i zvláštního významu jednotlivých slov. Hlas slyšela dříve Alžběta, ale Jan vnímal dříve milost. Alžběta slyšela podle řádu přirozenosti, Janův záchvěv radosti byl původu mystického. Ona vnímala příchod Marii, on příchod Pána. Žena příchod ženy, dítě příchod dítěte. Ony o milosti hovoří, oni ji v lůně svých matek zakoušejí a působením výsady, které se dostalo jejich matkám, začínají prožívat tajemství spásy. A obě matky dvojnásobně prorokují pod vlivem ducha svých dětí.

Radostí se pohnulo dítě, matka je naplněna Duchem Svatým. Matka nebyla naplněna Duchem Svatým dříve než syn, avšak když jím byl naplněn syn, naplnil i matku. Zaplesal radostí Jan, zaplesal radostí i Mariin duch. Když se zaradoval Jan, naplňuje se Alžběta Duchem Svatým.

O Marii se dozvídáme, že se její duch zaradoval, ne že ji Duch naplnil, vždyť nepostižitelný už působil v matce nepostižitelným způsobem. Alžběta je naplněna Duchem Svatým po početí, Maria před početím. *Blahoslavená*, praví Alžběta, *kteřá jsi uvěřila.* (Lk 1,45)

Ale i vy, kdo jste uslyšeli a uvěřili, jste blahoslavení. Každá duše totiž, která uvěří, počíná i rodí Boží Slovo i poznává jeho skutky.

Nechť má každý člověk Mariinu duši, aby velebila Pána; nechť má každý člověk Mariina ducha, aby se z Boha radoval. I když podle těla je jen ona sama Kristovou matkou, přece je podle víry Kristus plodem všech.

Každá duše totiž přijímá Boží Slovo, jestliže neposkvrněna a prosta neřestí s neochvějnou svědomitostí střeží bezúhonnost. Každá duše, která dokáže být taková, velebí Pána, jako velebila Pána duše Mariina a její duch našel radost v Bohu, jenž přinesl spásu.

Jak čtete i na jiném místě: *Velebte se mnou Hospodina,* (Ž 34,4) velebíme Pána ne proto, že by bylo možno mu lidským

hlasem něco přidat, ale proto, že je veleben v nás. Obrazem Boha je totiž Kristus, (srov. 2 Kor 4,4; Kol 1,15) a jestliže duše učiní cokoli spravedlivého a zbožného, velebí Boží obraz, k jehož podobnosti je stvořena; a proto tím, že jej velebí, jakousi účastí na jeho velikosti se povznáší.

Z Denní modlitby církve, 21. prosince, Druhé čtení

Tříkrálová sbírka 2019

Milé sestry a bratři!

Odchází podzim, přichází advent, budou Vánoce a tiše budeme čekat, co bude v novém roce. Bilancujete taky? Vzpomínám, co jsem letos krásného prožil, s kým jsem se setkal a jestli jsem se přiblížil k Bohu. Taky to tak máte? Konec roku ale může přinést i pohled do minulosti, kdy to nebylo vůbec lehké a bylo plno zkoušek. Odolal jsem pýše? Odolal jsem závisti? Zdolal jsem sobectví? Pomohl jsem někomu? A tato poslední otázka mě přivádí k hodnocení. Pán vede již léta mezi námi skupinky dobrovolníků k takové zvláštní činnosti, které se říká *Tříkrálová sbírka*. Některým jen trochu, někým i hodně zatracována, jinými je chválena. My jsme ale šli voláni tichým Hlasem do náročné služby na začátku roku, kdy se staví základy předsevzetí do nových dnů. Letos, tj. v roce 2018, jsem poznal přímou až hmatatelnou pomoc bratří a sester z Charity. Z konické Charity. Mám hodně nemocné rodiče a vše se komplikuje tím, že jsou daleko. Z tohoto místa mohu poděkovat za jejich náročnou službu mým rodičům, když tam nejsme my. Dostalo se mi poděkování za léta, kdy jsme s ostatními plni sil nezištně sloužili těm, kteří to potřebovali. Protože my jsme teprve na řadě. Už vím, jak to je. Cokoliv uděláte pro toho nejmenšího, pro mě jste udělali.

Kdo jste vážali dělat vedoucí skupinky, tak honem zavolejte!

Kdo jste váhali poslat svoje děti, nemeškejte! Zasejete v nich malinké semínko.

Zase rozsvítíme v ulicích. Alespoň na chvíli. Dobrymi skutky lásky k bližnímu.

„Druhé je toto: »Miluj svého bližního jako sám sebe!« Většího přikázání nad tato dvě není.“ (Mk 12,31)

Krásný advent, krásné Vánoce, Boží ochranu a krásný nový rok vám všem přeje

Oldřich Chytilík (tel. 606 719 467)

Chodíme včas, nebo ne?

Když jsem na začátku listopadu při nedělní mši svaté v deset hodin stanul na místě, odkud pronáším úvodní pozdrav (u „sedes“), a podíval jsem se do kostelní lodi, vylekalo mne, jak prázdné se mi lavice našeho kostela zdály. V průběhu bohoslužby už tomu pak tak nebylo. Ale také jsem tomu dojmu nevěnoval dál pozornost. Později jsem při jakémsi rozhovoru zaslechl (ani to nebylo řečeno mně) roztrpčenou narážku, že se u nás chodí na mši pozdě. Spojilo se mi to a podnítilo k tomuto článku.

Protože je myslím dobré na dojmy jen tak lacino nedat, rozhodl jsem se vzít si na pomoc techniku a matematiku. Z kostelního kůru jsme následující neděli pořídili dva fotografické snímky. Jeden při začátku mše svaté – při příchodu kněze k oltáři, druhý po deseti minutách od začátku. Můžete si je teď prohlédnout i vy. Úmyslně jsem volil fotku z kůru, tedy zezadu, protože se tímhle zamyšlením nechci nikoho dotknout a na nikoho nemírím. Nebo spíš: mířím na nás na všechny, nikoho nevyjímáje. Všechny nás, včetně sebe, chci – co nejlídněji – povzbudit k tomu, abychom dělali, co můžeme, pro to, abychom byli na bohoslužbě včas.

Začátek mše

Po deseti minutách

Když jsem se pokusil nechat promluvit také matematiku, zjistil jsem, že při začátku mše svaté bylo v záběru fotoaparátu 65 % osob z těch, které zachytila druhá fotografie, pořízená o deset minut později. To znamená, že asi 35 % všech, kdo jsou na druhém záběru, přišlo na mši pozdě.

Pro perfekcionisty doplním dvě podrobnosti: Schola na druhé fotografii „zmizela“, protože odešla do boční lodi a zpívá Gloria. A procento pozdě příchozích se v lavicích postupně směrem od předu dozadu zvětšuje. (Pochopitelně: většina později příchozích si najde místo raději hned někde vzadu.) Protože ovšem fotoaparát nezachytil zadní lavice ani prostor pod kůrem, musíme předpokládat, že procento pozdě příchozích je celkově ještě vyšší než 35 %. Tolik tedy neúprosně ukázaly technika a matematika.

Následující neděli jsem se pokusil rozdat mezi těmi, kdo na mši svatou v deset hodin přišli včas, dvanáct stejných lístků papíru, na nichž stála prosba o odpověď: **Máte nějaký recept, jak to dělat, aby člověk přišel na mši včas?** Lístky jsem rozdal naprosto namátkou – těm, na které jsem cestou od zповědnice do sakristie natrefil a které jsem se osmělil tím obtěžovat. Můj záměr byl upřímný: sesbírat dobré zkušenosti od těch, kterým se dochvilnost daří.

Odpověď jsem dostal zatím jen dvě, ale zato velmi hezké. A je v nich vlastně uveden recept, který používám já sám a který si tu dovolím zmínit. (Přičemž bohužel nemohu říci, že vždy spolehlivě zabere.) Nevynalezl jsem lepší způsob, jak si pomáhat k včasnému příchodu, než že se snažím tam, kam mám, nepřijít včas, ale přijít tam s předstihem. Naplánuji si, že tam budu o něco dřív. Ať se tam v klidu vydýchám, pozdravím se s ostatními, pohodlně se usadím atd. Takový plán si udělám. A výsledek? Někdy se podaří, že to vyjde. Bohu díky! Jindy ovšem, jako už tolikrát, se (ani nevím jak a čím) zdržím a dosupím tam – prostě jen tak tak na čas. Ovšem i za to: Bohu díky!

Je můj recept prostoduchý? Pro vás nepoužitelný? Máte-li jiný, který se vám osvědčuje, můžete ho nabídnout Hejčínskému oku následně. Přečteme si ho v příštím čísle.

Přeji nám všem, abychom mohli z liturgie pokaždé načerpat co nejvíc. I díky tomu, že na ni přicházíme včas.

P. Gorazd

Vzpomínka na Vladimíru Stratilovou

Modlitbou a vzpomínkou si připomeňme nedožitě 90. narozeniny paní Vladimíry Stratilové (1928–2007), malířky, grafičky, pedagožky, básnířky.

Narodila se v Břeclavi, v křesťanské rodině. Otec byl ředitelem měšťanské školy, maminka v domácnosti, ale nadaná folklorní zpěvačka ve *Slováckém krúžku*. Ona i její sestra Helena se věnovaly výtvarnému umění. Paní Vladimíra se po studiu na Filosofické fakultě UP usadila se svým manželem, středoškolským profesorem, filologem (francouzština, latina), v Olomouci. Celý svůj profesní život se věnovala pedagogické činnosti a své umělecké tvorbě. Její manžel vyučoval na středních školách a později i na teologické fakultě (latina).

V naší hejčínské farnosti bydlela od začátku šedesátých let 20. století. Vychovala čtyři děti a i přes náročnost práce v povolání i v domácnosti se zapojila do služeb farnosti. Řadu let pomáhala s úklidem kostela, účastnila se práce v oblasti sociálních služeb (adopce na dálku, organizace společných příspěvků pro sdružení LL + TBC, výtvarné aktivity s dětmi).

Na vzpomínkovém večeru, konaném k její počtě v besedním sále Muzea umění v dubnu 2009, jsme shrnuli a ocenili její celoživotní práci a putování, zazněly i její verše. Hudební složky se tehdy ujal doc. MUDr. Pavel Majer, náš regenschori... Bylo řečeno: Tak jako tanečník stylizuje chůzi a pohyb do tance, tak jako zpěvák stylizuje řeč do melodie, zpěvu, tak ona pozvedávala některé reálné události do prostoru mezi nebem a zemí...

Volně cituji Chestertona: Lidé kráčející po životní horizontále by chtěli dostat nebe do hlavy, zatímco by bylo třeba strčit hlavu do nebe... A o to se snažila ona. Samozřejmě byla při všech těch uměleckých aktivitách velmi praktická hospodyně s přečistou, spořádanou domácností. Sama o sobě říkala: „Vycházím z platformy víry, udržuji si ji celý život. Snažím se dobrat k vnitřní svobodě, která je založena na usilování o dokonalost. Když se potom dostanu nad své problémy, pocítím nesmírně šťastné uvolnění. Z těchto výšin zase můžete spadnout zpátky. Neustále teď srovnávám vysokou a nízkou rovinu a snažím se svůj život směřovat vzhůru. A obyčejný život, když pečete buchty, perete... má při tom stejnou cenu jako nesvětský horizont...”

Myslím, že nikdo z přátel, a asi ani z rodiny, o její básnické tvorbě nevěděl. Bylo to u ní zvláštní, jedinečné desetiletí, kdy psala své básnické texty na útržky papíru a vznikla sbírka *Zahrada Karmel*. Jednu z básní této sbírky otiskujeme.

L. K.

SVĚTLO

Namaluj kámen letící v prostoru
i s jeho zářivou energií –
namaluj zjevení pohybu,
namaluj světlo, které srazilo Šavla z koně –
namaluj kosmické světlo Zmrtvýchvstalého...

Minianketa

*Naše farní minianketa se končí. A tak jistě oceníte, milí farníci, i poněkud větší počet respondentů. Na naše otázky odpověděli **Veronika Vymětalová** (43 let, supervizorka a koučka), manželé **Lenka** (44 let, psychologka) a **Tomáš Nejeschlebovi** (46 let, vysokoškolský pedagog) a **Helena Mikušková** (46 let, zdravotní sestra).*

Co máte v naší farnosti nejraději a proč?

Veronika: Těším se na každé kázání našich karmelitánských kněží, nikdy se mi nestalo, že by mě jejich kázání neoslovilo, je smysluplné. Protože jsem občas na mši svaté i jinde, tak vím, že dobré kázání, které osloví srdce a hodí se do života, není samozřejmostí, spíše vzácností.

Lenka: V naší farnosti jsem vděčná za péči bratrů karmelitánů. Těším se z pestrosti, kterou nám nabízejí, každý z nich je jiný, každého z nich máme u nás doma moc rádi. A všichni dohromady jsou jedineční. Za každého z nich a jejich provázení děkuji.

Tomáš: Spoustu věcí mám rád, takže ani nevím, co nejraději. Je to kostel samotný, jeho moderní architektura, světlý prostor, jeho výzdoba (obdivuji nejen oltářní mozaiku, ale také oltáře v bočních lodích), úžasné množství různých mramorů a kamenů. Je to i doba hlavní nedělní mše svaté – ani pozdě, ani brzy. Jsou to samozřejmě farníci, mezi nimiž máme spoustu přátel. Je to schola, její nadšení. A jsou to v neposlední řadě bratři karmelitáni, nesmírně inspirující.

Helena: Promluvy našich otců, ve kterých nám otevírají bohatství a hloubku Božího slova. Jsem také ráda, že se do naší farnosti promítá jejich karmelitánská spiritualita. Jsem vděčná za páteční tiché adorace, za celé naše farní společenství i za to, že tady mám menší modlitební společenství, což není samozřejmost a ne každý má tu možnost. Těší mě každoroční modlitba se sv. Terezkou a se svatými s možností dostat slovo a světce na rok. A mnoho dalšího... (*úsměv*)

Co by vám udělalo ve farnosti radost?

Veronika: Byla bych moc ráda, kdyby se nám podařilo více vytvářet lidsky otevřenou atmosféru kolem stolu tak, jak to bylo za dob Ježíše. Ráda bych, aby se u nás cítil přijatý každý člověk, starý i mladý, v těžkostech stáří i obtížích mládí, a konkrétně by mě potěšilo, když bychom co nejdříve našli řešení pro naše malé, někdy neposedné dětičky vzadu v kostele, tak, aby nemusely mši svatou spolu s rodiči jen přežít, ale bylo pro ně teplé místo.

Lenka: Asi kdyby vše zůstalo, jak je. Líbí se mi, že každý tady má (a může mít) své místo, že nám schola oživuje mši svatou, že plno lidí přiloží pomocnou ruku při úklidu kostela, další se stará o výzdobu kostela květinami, nedávno jsem viděla jednu z farnic, jak žehlí alby, jiní pečují o děti a mladé různého věku, další pomáhají starším a nemocným. Plno z uvedených činností je téměř neviditelných, ale bez nich by farnost nefungovala.

Tomáš: Těžko říct. Možná, kdyby se dalo něco udělat s ozvučením chrámu. Zvlášť u scholy by mi to udělalo radost.

Helena: Kdyby byl nějaký systém na úklid kostela. Přesněji, kdyby se vědělo, kolik lidí na úklid přijde. Chodím na úklid ráda, snažím se chodit pravidelně, ale moc nás tam nebývá. Pokud někdo z nás, co tam chodíme, občas na úklid nemůže, klade

si otázku, jestli si vůbec může dovolit nepřijít, protože je trochu nejistě, jestli vůbec někdo přijde. A proto by se mi zdálo dobré, mít trochu přehled o počtu uklízečů. Zažila jsem na úklidu ledacos. Například jednou v úklidovou sobotu byl odpoledne nějaký křest, svatba nebo pohřeb – už přesně nevím. Ale měla jsem zajistit hraní na varhany. Řekla jsem si, že tentokrát na úklid nepůjdu, protože příprava na onen obřad mě trochu zaměstnávala. Potřebovala jsem ale domluvit nějaké provozní záležitosti kolem toho, takže jsem musela jít na faru. Cestou zpátky mě napadlo, že se přece jen tak mrknu, jak to na úklidu vypadá. V kapli uklízel jako vždy pan Červenka a v kostele jsem našla bratra Petra a Oldu Chytilíka. (Pánové mi snad odpustí, že je tady jmenuji...) Zrovna tedy měli úklidovou přestávku, při které rozebírali zcela zásadní otázky týkající se pěstování rajčat. (úsměv) Část kostela už měli uklizenou, ale dost toho měli ještě před sebou, neboť k úklidu kostela patří také úklid přilehlých prostor – sakristie, místnost nad sakristií, přípravná květin, WC... Takže jsem chápala, že si potřebovali dát pauzu. Pomyšlela jsem si, že naše farnost je opravdu mimořádná. Většinou by se čekalo, že v kostelech uklízejí ženy. U nás – muži. Aspoň v tuhle sobotu tomu tak bylo. Trochu mě mrzelo, že jim narušuji „pánskou jízdu“, ale nakonec jsem na úklidu zůstala.

Nebo jsem zažila úklid ve čtyřech lidech a ještě jsme byli limitováni pohřbem, který byl v 11 hodin. To znamenalo v této sestavě komplet všechno uklidit od 9 do půl 11. Mělo to své důsledky negativní i pozitivní. Negativní – že jsme to nemohli moc přehánět s důkladností a museli jsme to prostě udělat tak, aby to do půl 11 bylo nebo aby to aspoň vypadalo, že to je. A důsledek pozitivní – že jsme to nemohli moc přehánět s důkladností a o půl 11 jsme mohli jít domů, takže se nám to ani v tomto složení neprotáhlo. (úsměv)

Opravdu chodím na úklid ráda, a dá-li Pán, budu chodit dál. Ale kdyby se skutečně vědělo, kolik lidí přijde a bylo nás trošku víc, bylo by to krásné. Když se podívám v neděli na plný kostel lidí, říkám si, kdyby se každý z těchto lidí rozhodl, že jedenkrát

za rok, některý měsíc, jedno sobotní dopoledne (nebo páteční večer) věnuje kostelnímu úklidu – nestačily by nám smetáky, ale možná bychom byli za hodinu hotoví i s generálním úklidem...

Co vás v poslední době zaujalo při četbě?

Veronika: V průběhu církevního roku se vracím ke knize „Oslovit Zachea“ od Tomáše Halíka. V kázání na 1. neděli adventní připomíná smysl Ježíšova příchodu mezi nás tak, jak je to v Písmu: přišel, abychom měli život a měli ho v plnosti a naše radost aby byla úplná. Život v plnosti je život v přítomnosti. Často žijeme v minulosti, topíme se v úzkostech z budoucnosti, ale advent nás zve k bdělosti v přítomnosti. Beru to pro sebe jako program na advent, no – mám co dělat.

Lenka: Od manžela jsem dostala knihu Josefa Beránka „Deník venkovského faráře“, je to jeden dlouhý rozhovor s P. Janem Rybářem. Tento jezuitský kněz mě zaujal svou laskavostí, otevřenou myslí, svobodou myšlení a mírou osobní odpovědnosti.

Zaujala mě také kniha „Zázraky se opravdu dějí“ o sestře Briege McKenna a o uzdravování, kterou jsem dostala od kamarádky Marcelky Koupilové, která ji přeložila. Díky této knize si ještě více vážím společné modlitby v rodině.

A tolik dalších knih mě zaujalo... Z těch, o které bych se ráda podělila jako o inspiraci na možný dárek, je kniha Daisy Mrázkové „Chlapeček a dálka“. Je to útlá knížka, plná něhy a moudrosti.

Tomáš: Zaujatý jsem četbou knihy Fernanda Pouillona „Divoké kameny“ – je to fiktivní deník stavitele jihofrancouzského cisterciáckého kláštera. V knize se snoubí technický popis stavby s duchovní stránkou, která vychází z mystiky, klášterní teologie a estetiky sv. Bernarda z Clairvaux. Při četbě knihy si uvědomuji, jak může být stavba promyšlena tak, aby sloužila ke chvále Pána a doprovázela výstup duše k Bohu.

Helena: „Zázraky se opravdu dějí“ – velký dík patří Marcelce Koupilové, že nám tuto knížku krásně přeložila a že nám ji doporučila v prázdninovém Hejčínském oku. Dále rozhovory s farářem Mariánem Kuffou „Bůh za tebe bojuje do poslední chvíle“ a „Tři legendy o krucifixu“ od Julia Zeyera.

Kdo je váš oblíbený světec a proč právě on?

Veronika: Jsem ve svých oblíbených svatých nestálá, u svatých mě oslovují různé vlastnosti a životní kroky, od každého si беру něco. Vychovaná jsem na salesiánských světcích, ale v současné době mě oslovují ti světci, kteří řešili ve svém životě i období beznaděje, hledání jeho smyslu a neměli vždy ve všem svatém jasno, třeba Matka Tereza.

Lenka: To je celkově moc těžká otázka. Nejraději se obracím k Panně Marii, je pro mě moc důležitá, jsem ráda za všechny atributy jejího ženství a mateřství, za to, že mě denně inspiruje a posiluje, že mě učí se na lidi a na to, co prožívám(e), dívat jinýma očima, z jiného úhlu pohledu.

A co se světců týká? Naposledy jsme se ve společenství zastavili doslova i v přeneseném významu slova u svaté Anežky (právě v její sváteční den, tj. 13. listopadu) u mozaiky u nás v kostele, na které je vyobrazena. Mozaika je nádherná, a přitom se na ni běžně nedíváme. Svatá Anežka je další inspirující žena. Uvědomila jsem si, jak je důležitá ve vztahu k naší společnosti, k naší zemi. Proto jsem ráda, že můžeme ve dnech, kdy jsme si připomněli 29. výročí sametové revoluce, o přímlovu prosit právě svatou Anežku. Podobně jako před těmi 29 lety, kdy byla svatořečena.

Mohla bych jmenovat plno dalších, protože každý světec nebo světice, kterého se snažím víc poznat nebo pochopit, abych například mohla jeho životní cestu, cestu k Bohu přiblížit synům (ted' už často jen nejmladšímu) nebo dalším dětem, tak si toho

konkrétního člověka – světce oblíbím. O prázdninách jsme se s dětmi dostali blíž ke svatému Františkovi, poznávali jsme ho týden v našem společenství.

Mému srdci jsou od mládí blízké svatá Zdislava a svatá Klára, díky kterým si uvědomuji, že každý z nás se může dostat blíž Bohu jinou cestou, přes službu druhým, přes rodinu nebo přes kontemplativní život.

Tomáš: Svatý Bonaventura. Františkánský světec ze 13. století, generál řádu a mimo jiné autor životopisů sv. Františka. Oblíbil jsem si ho proto, že dokázal propojit odkaz sv. Františka, jeho spiritualitu a zbožnost, s intelektuálními požadavky své doby, s teologií, filosofií a mystikou.

Helena: Svatá Terezie z Lisieux, provází mě od dětství, oslovuje mě její malá cesta lásky a důvěry.

Děkujeme za zodpovězení otázek nejen dnešním, ale i všem ostatním respondentům této ankety. Vážíme si jejich upřímnosti a ochoty se podělit o kousek svého já, v neposlední řadě i o svůj drahocenný volný čas. A na ty, na něž se nedostalo, možná čeká někdy v budoucnu jiná anketa...

Připravil Daniel Dehner

**“... chrám se otřásal
hlasitým pláčem”**

Před 50 lety, 14. prosince 1968, zahynuli při autonehodě oba kněží, kteří tehdy působili v hejčínské farnosti. Připomeňme si jejich památku citací zápisu z Pamětní knihy farnosti, který byl pořízen o několik let později P. Josefem Poláškem.

FRANTIŠEK TOMIGA

os. děkan a biskupský notář

* 7. 10. 1905

† 14. 12. 1968

JOSEF ŠOUSTEK

provisor v Olomouci-Hejčíně

* 5. 4. 1922

† 14. 12. 1968

Koncem dubna roku 1958 byl farář Dosedla zatčen, podruhé ve svém životě, a odsouzen na 4 roky vězení. Říká se, že byl ve spojení s jistým majorem v. v. Hugo Švábem, který rozvíjel akce proti zákonům republiky. Psychicky snášel nyní P. Dosedla věznění velmi špatně a bylo pro něho velkou úlevou, že v květnu 1960 byl na základě velké amnestie propuštěn. Do duchovní správy se však již nevrátil, odešel do důchodu. Žil nejprve u svých příbuzných v Jaroměřicích u Jevíčka, kde se narodil, později dělal duchovní správu v Domově důchodců u řeholních sester. Oslavil ještě zlaté kněžské jubileum v roce 1967, ale v roce 1969, 12. března, zemřel.

(Administrátor P. Josef Šoustek)

V té době spravoval hejčínskou farnost P. Josef Šoustek, nástupce P. Dosedly. Po zatčení faráře Dosedly docházeli do Hejčína kněží z vnitřního města. Teprve někdy v červnu byl jmenován administrátor, který měl spravovat farnost jako provisor. Administrátor byl mladý kněz, narodil se 5. dubna 1922 v Tučapech u Uher. Hradiště jako syn zaměstnance ČSD. Po maturitě

na arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži v roce 1941 se přihlásil ke studiu teologie v Olomouci. V říjnu 1942 však musil studium přerušit, poněvadž byl poslán rozhodnutím Arbeitsamtu v Olomouci na práci do Říše. Pracoval v továrně v Zella Mehlis u Erfurtu až do konce války.

V roce 1945 nastoupil opět v Olomouci do kněžského semináře i na obnovenou theologickou CM fakultu. Dne 5. července 1949 byl vysvěcen na kněze v olomoucké katedrále. Jako kaplan působil v Taticích u Zábřehu na Moravě, později byl přeložen do Prostějova ke kostelu Povýšení sv. Kříže. V létě 1958 nastoupil do Hejčína.

Farní budova v Hejčíně byla tehdy obsazena nájemníky. Byt faráře Dosedly v 1. poschodí byl po zatčení P. Dosedly přidělen bytovým odborem MěNV v Olomouci MUDr. Věroslavu Goldovi, který v bytě hejčínského faráře bydlí dosud. Také ostatní pokoje v poschodí i obě horní mansardy byly obsazeny nájemníky. Jejich vztah k faráři nebyl dobrý, nájemné platili poměrně nízké, ale práv si osobovali mnoho. Že je farní budova určena pro duchovní správu, respektovali velmi málo.

V době P. Šoustka se začaly uplatňovat koncilní reformy, především v liturgii. Také v hejčínském kostele byl postaven ambon pro čtení a homilii, i když se ukázalo, že je lépe mít homilii z kazatelny.

Administrátor Šoustek byl jmenován liturgickým referentem pro celou arcidiecézi. Pracoval také jako tajemník Mírového hnutí katolického duchovenstva.

Od mládí ho přitahovala práce v Junáku, v němž pracoval již jako student. Po válce absolvoval Lesní školu Junáka v Rajnochovicích a vedl junácký oddíl. Když se v roce 1968 otevřela na jaře opět možnost práce v Junáku, přihlásil se s nadšením a pracoval jako duchovní rádce oblasti Wolkerovy. Po III. junáckém sněmu v Praze ve dnech 23. a 24. listopadu 1968, kdy instituce duchovní rady podle nových stanov zanikla, převzal znovu vedení junáckého oddílu a pomáhal ve výchovném a organizačním odboru oblasti.

Při jedné vycházce se skupinou svého oddílu do přírody navštívili vykopávky kartouzky u Dolan u Olomouce. P. Šoustek při prohlídce starého zdiva šel po zídce, ale smekla se mu noha a nešťastně spadl. Nebyla to výška veliká, ale stačila na vážné poranění, které léčil v nemocnici a pak doma na faře. Byla to jakási předzvěst tragédie, která čekala jeho a bratry Tomigovy před koncem roku 1968.

(Děkan P. František Tomiga)

Od roku 1967 bydlel totiž na hejčínské faře P. František Tomiga a dostal i státní souhlas k výpomoci v duchovní správě. P. Tomiga se narodil 7. října 1905 v Čelčicích u Prostějova. Rodiče měli hospodářství a vychovali svých 12 dětí. František vstoupil po maturitě na gymnázium v Prostějově do olomouckého semináře. Pro neshody s vedením semináře, byl totiž nadšený sportovec – fotbalista, musil ze semináře odejít. Šel potom na vojnu, absolvoval vojenskou akademii v Hranicích na Moravě a stal se důstojníkem. Cítil však stále povolání ke kněžství, a proto požádal o přijetí do semináře, ale nikoliv v Olomouci. Odešel do Litoměřic. Tam studia teologie dokončil a byl vysvěcen na kněze.

Působil jako kaplan v Nymburku, později byl ustanoven farářem v Řepíně na Mělnicku. Tam prožil válečná léta. Byl mužem statečným, nezapřel svou vojenskou minulost. Zapojil se do odboje a stal se členem partyzánské skupiny „Národní mstitel“, které velel sovětský parašutista major Kanišev.⁽¹⁾ Na faře v Řepíně nejednou přespávali partyzáni a farář Tomiga často chodil v noci do hor. Z řepínské fary bylo posíláno živobytí partyzánům. Nebylo to lehké, často byli na faře v nebezpečí života. Domácnost P. Františkovi vedly jeho dvě rodné sestry Amálie a Božena.

Když šťastně přežili konec války a přechod fronty, který byl na Mělnicku velmi těžký, byl farář Tomiga přeložen do Horního Litvínova, do

⁽¹⁾ Srov. <https://forum.valka.cz/topic/view/46283/Narodni-mstitel>.

oblasti německé, odkud němečtí obyvatelé byli postupně odsunováni do Německa. Tam působil požehnaně a stal se jedním z nejoblíbenějších a nejváženějších kněží na českém severu. Začal připravovat velkou opravu farního kostela. Mimo farnost litvínovskou spravoval několik farností excurrendo, Jiřetín a ještě jednu.

Když přišel Únor 1948 a měly být volby v květnu toho roku, uveřejnil nyní již osobní děkan Tomiga veřejný dopis, v němž vyzýval katolické voliče, aby volili kandidátku Národní fronty.

Vztah církve a státu se stále více komplikoval, přišla v roce 1949 doba pastýřských listů a potom procesů. Děkan Tomiga se zapojil do ilegální skupiny, v jejímž čele stáli generál Píka a plukovník Nechanský. Nejedni z důstojníků, kteří skupině stáli v čele, byl známým P. Tomigy z doby, kdy sloužil v armádě. Když byla skupina odhalena, byli její členové pozatýkáni, mezi nimi i děkan Tomiga. Při soudu byl odsouzen k doživotnímu vězení. Více než deset let pobyl ve vězení. Při velké amnestii v květnu 1960 byl z vězení propuštěn.

Jeho sestry mezitím odešly z fary v Litvínově a uchýlily se ke svým příbuzným do Kožušan u Olomouce. K nim přišel po svém propuštění z vězení i jejich bratr František. Pracoval u Dopravního podniku v Olomouci jako průvodce v tramvaji. Tam také dosáhl důchodu. Mezitím se situace natolik uklidnila, že dostal státní souhlas k výpomoci ve farnosti hejčínské. Velmi ochotně se ujal výpomoci v duchovní správě, byl velmi oblíben pro svůj srdečný vztah k lidem i jako vynikající kazatel. Když byl jmenován řádným zповědníkem sester sv. Kříže v Choryni u Vsetína, obětavě tam jezdil. Na hejčínskou faru přišly také obě jeho sestry, Amálie a Božena, a daly se s velkou obětavostí do práce. Bylo potřebí dát do pořádku prostory kuchyně s přílehlými místnostmi, značně zanedbané, poněvadž P. Šoustek měl hospodyně jen velmi krátkou dobu a hospodyně P. Dosedly, sl. Filomenka, byla již v letech a nemocná. V té době již v Hejčíně na faře nebyla. Kuchyně se ujala sl. Amálie Tomigová, zatímco

práci kostelnickou dělala její sestra Božena. Ta také se brzy ujal úklidu kostela, ale jako vlastní uklízečka je vedena sl. Amálie Tomigová.

(Vyučování náboženství)

V roce 1968 bylo dovoleno učit náboženství na faře nebo v kostele, kde je pro to vhodná místnost. Pro ten účel byla upravena místnost nad sakristií, v níž je možno topit. Tam chodily na náboženskou výuku děti z farnosti dvakrát v týdnu.

(Farní rada)

Starost o úpravu místnosti pro výuku náboženství převzala nově zřízená farní rada. Byla ustavena podle pokoncilních směrnic a měla být pomocným orgánem faráře. Práce se rozběhla nadějně, ale zdá se, že ve farní radě se ztrácelo mnoho času mluvením o tom, co se bude dělat, ale výsledky byly velmi skrovné. Kostel i fara naléhavě potřebovaly opravy, ale o tom se jenom hovořilo. Jen nejnaléhavější opravy střech dělал obětavý farník p. Ludvík Svozil, klempířský mistr v Olomouci-Hejčíně.

Léčení P. Šoustka po úrazu na kartouzce u Dolan trvalo několik měsíců. Také děkan Tomiga onemocněl a léčil se na faře. Při srážení ořechů na farní zahradě v Olomouci-Nové Ulici spadl se stromu a zranil se. Také to byla předzvěst neštěstí, které přišlo v prosinci toho roku.

(P. Šoustek spravuje farnost v Olomouci-Nové Ulici)

Několik let byl P. Šoustek také administrátorem fary v Olomouci-Nové Ulici. Tam se postaral o pokrytí plechem střechy a věže farního kostela. Dojíždění na Novou Ulici nebylo pro něho snadné, ale ulehčilo se mu, když se na faru nastěhoval P. Cyril Václav Záruba, děkan v. v. V roce 1968 byl jmenován administrátorem farnosti novoulické salesián P. Stanislav Jurečka.

P. Šoustek se mohl plně věnovat duchovní správě velké farnosti hejčínské. Měl vynikajícího spolupracovníka v p. děkanu

Tomigovi, na faře i v kostele horlivě pracovaly sestry Tomigovy. Vymohl si, aby mohl převzít službu pro církevní obřady v krematoriu. Byly to tři měsíce v roce. V těch měsících, v dubnu, v srpnu a v prosinci, míval denně v krematoriu více obřadů, někdy i deset.

(14. prosince 1968)

To všechno však netrvalo dlouho. V sobotu 14. prosince 1968 chtěl jet P. Tomiga zpovídat sestry sv. Kříže do Choryně. Již déle tam nebyl pro svůj úraz pádem ze stromu na zahradě novoulické fary, kde ještě toho roku sklízel úrodu P. Šoustek. Pan Antonín Tomiga, bratr pana děkana, ho měl odvézt autem do Choryně. P. Šoustek projevil přání jet do Choryně také. Stejně rád jezdil a cestoval, téměř každý rok byl v cizině, v roce 1968 v Rakousku.

A tak vyjeli krátce po 9. hodině ráno. S úsměvem se loučili s oběma sestrami Tomigovými. Kdo mohl tušit, že to bude jejich poslední pozdrav na této zemi. Jeli dost rychle a na silnici byly lehké zmrázky. Na mostě nad Lipníkem nad Bečvou dostal jejich vůz náhle smyk a řidič Antonín Tomiga ztratil vládu nad volantem. Vůz se řítil bez ovládní dál a začal sjíždět od mostu dolů k městu Lipníku.

Zatím od města jel veliký trambus. Jeho řidič uviděl proti sobě od shora jedoucí Felicii a poznal z její cesty, že není ovládána. Ihned svůj vůz zastavil, ale nešťastná Felicie zamířila po namrzlé vozovce k trambusu. Neštěstí nebylo možno zabránit. V prudké rychlosti vletěla Felicie do armatury trambusu a vklínila se do ní. Oba bratři Tomigové i P. Šoustek byli na místě mrtvi. Bylo krátce po 1/2 10. hod., snad po 10. hod. dopoledne, kdy se to stalo.

Zpráva o tom neštěstí přinesla velikou bolest mnohým. Když v neděli ráno 15. prosince viděli farníci u oltáře jiného kněze, otrásal se chrám hlasitým pláčem. Všichni tři měli společně pohřeb v pátek 20. prosince 1968 v 9 hodin dopoledne v chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně. Svatyně byla naplněna do posledního místa. Junáci drželi stráž u rakve P. Josefa. Tomigova rodina, velmi početná, stála v slzách u rakví svých

dvou bratrů a příbuzných. Obřady i promluvu měl českobudějovický biskup Mons. Dr. Josef Hlouch.

Po smutečních obřadech bylo u kostela rozloučení se zesnulými. Bratři Tomigové byli převezeni na Ústřední hřbitov v Olomouci a pohřbeni v rodinném hrobě. Obřady u jejích hrobů vykonal P. Oldřich Beránek, děkan a farář ve Štěpánově u Olomouce. Zesnulý Antonín Tomiga byl ženat se sestrou děkana Beránka Marií.

Rakev s pozůstatky P. Šoustka byla převezena do Břeclavi na jihu Moravy a tam po requiální mši sv. a obřadech uložena do rodinného hrobu na místním hřbitově.

Vánoce 1968 prožívala farnost hejčínská pod dojmem tragédie ze 14. prosince. Obřady vykonávali kněží z vnitřního města. O nedělích přicházel obvykle Dr. Jiří Batušek, odborný asistent na theologické fakultě v Olomouci.

(Duchovní správce Dr. Jaromír Tobola)

Počátkem roku 1969 byl pověřen vedením duchovní správy v Hejčíně Dr. Jaromír Tobola, odborný asistent pro biblická studia na theologické fakultě v Olomouci.

* * *

Za oba zahynulé kněze bude v hejčínském kostele obětována mše svatá v neděli 16. prosince v 10 hodin. Po ní se uskuteční krátký vzpomínkový program v místnosti nad sakristií.

Připravil P. Gorazd

„Já jsem Vzkříšení a Život!

Do oběti mše svaté a modliteb
věřících se odporučuji

P. JOSEF ŠOUSTEK,
provisor v Olomouci-Hejčíně

P. FRANTIŠEK TOMIGA,
osobní děkan a biskupský notář
na odpočinku
v Olomouci-Hejčíně.

Zahynuli tragicky dne 14. prosince 1968.

Prosíme Tě, Všemohoucí Bože, nechť
duším služebníků Tvých, kněží Josefa
a Františka, prospěje добрota milo-
srdenství Tvého, kterou vyzýváme; aby
Tvým slitováním obdrželi věčné spole-
čenství s tím, v něhož doufali a věřili,
skrze Pána Našeho.

Nejmilosrdnější Ježíši, smiluj se nad
nimi!

Panno Maria, vypros jim odpočinutí
věčné!

Střípky z misí

ANEB EVANGELIZACE DOMORODÝCH KMENŮ MANGYAN NA FILIPÍNÁCH (2 – dokončení)

Jak vypadá obyčejný den u domorodců na Mindoru? Vstávají se svítáním a připravují snídani – vařené banány. Po snídani začínají každodenní práce: praní, vaření, zametání. Muži odcházejí do lesa najít něco k snědku – kokosy, banány, papáje, nebo připravují pole k setí či dříví na vaření. K obědu mají vařené sladké brambory, ube, kamote či papáju, a to každý den. Rýže je považována za luxus, protože v horách se pěstuje obtížně. Po obědě mívají siestu, do večere zase pracují. Se stmíváním se lidé vracejí do svých bambusových domečků, kde si povídají, zpívají a chystají se ke spánku. Děti tráví dny prací (mytím nádobí, praním) a hrou. Baví se tím, že sjíždějí z kopce na banánových listech, ale hrají si třeba i s ostrými mačetami (a to už od dvou let!).

Za posledních 40 let se podařilo verbistickým misionářům postavit několik mangyanských základních škol v různých osadách, různých kmenů. Zřídili i dvě střední školy. Díky tomu alespoň některé děti mají možnost chodit do školy. Studium je pro ně ale velice náročné. Nemají k tomu často ani podmínky, ani pochopení v rodinách. Také kvůli jejich izolovanosti je pro ně těžké zorientovat se a nějak se zařadit. Přesto už řadu let alespoň někteří studují na „voškách“ a vysokých školách. Většinou studují učitelství nebo zemědělské obory.

Jednou jsem měla možnost strávit tři dny se dvěma misionářkami z *Filipínské katolické laické misie*, které mají na starosti *Centrum pro mangyanské vysokoškoly* v Kaldayapan. Je to něco jako naše *Vysokoškolské katolické hnutí*. Tím centrem je velká bambusová chýše, kde se sice také vaří na ohni a pere v rukách, ale alespoň někdy jde elektřina. První večer jsem

měla možnost mít s asi 20 studenty besedu o víře a svědectví. Překvapila mě jejich pozornost, otevřenost a radost. Další den byla neděle. Po liturgii slova měli nedělní školu a pak dávali dětem oběd. Během siesty přšelo. Když vysvitlo sluníčko, chtěla jsem se jít projít po cestičce do polí. Bylo mi ale řečeno, že je to nebezpečné, protože zvláště po dešti mohou snadno narazit na filipínské kobry. Docela mě zamrazilo. Už jsem nejednou „čelila“ pěticentimetrovým létajícím švábům, dvojnásobně velkým pavoukům a třeba i krysám. Ale o kobrách jsem dosud nevěděla. Na procházku mě rázem přešla chuť. Šla jsem místo toho do nejbližší osady navštívit domorodce. Mají vždy velkou radost z každé návštěvy a jsou až neuvěřitelně pohostinní. V jejich životních podmínkách a každodenní jednotvárnosti je každá milá změna vítána. Někteří se cítí velmi osamoceni. Nemají knihy nebo ani neumějí číst, také není elektřina. Takže pokud zrovna nevychovávali děti, nemají moc možností zabavit se. I proto jsou vždy tak radostní, když je někdo navštíví a chce si s nimi popovídat. Poslední den při snídani mi jedna z misionářek vyprávěla, jak tady na ni jednou v noci spadla krysa. Když viděla můj údiv, vysvětlila mi, že po nízkých dřevěných přepážkách, kte-

Kmen Hanunuo

Sladké brambory

Po mši svatě v kapli

ré oddělovaly naše matrace na spaní a tím tvořily „pokoje“, běžně běhají v noci krysy... Pro změnu se divila ona, že jsem ještě žádnou neviděla. – Bohu díky, Pán mě toho uchránil. Dále popisovala, jak se jednou v noci na přepážce nad ní vyhýbaly dvě proti sobě běžící krysy, jedna při tom uklouzla a spadla jí přímo na obličej... Byla jsem opravdu ráda, že ten den už odjíždím.

V městě Roxas na jihu Mindora má Mangyanská misie jiné formační centrum pro mangyanské vysokoškoláky. Společně tu bydlí, pracuje a modlí se asi padesát studentů. I tady jsem měla příležitost s nimi pracovat několik dní (formou přednášek a osobních rozhovorů). Ke svému velkému překvapení jsem se tu setkala s dívkou, která se o mě o šest let dřív „starala“ v osadě daleko v horách. Obě jsme z toho měly upřímnou radost.

Děti a studenti, kteří se vzdělávají na katolických školách, dříve nebo později přijímají katolickou víru a posléze i svátosti. Jednou jsem jela s diecézním otcem Luiem a s katechetou do osady Magdayaga, kde otec sloužil mši svatou v bambusové kapli a udělil svátost křtu osmi katechumenům různého věku. Radost celého společenství byla hmatatelná. Po mši svaté jsme v té samé chýši měli agapé. Na obrovském banánovém listě byla servírována rýže, a k tomu jsme měli sladké špagety s rajskou omáčkou.

Jindy jsem jela s otcem Ewaldem, německým verbistou, na první svaté přijímání. Na dvoudenní misie jsme vyjeli z Calapanu. Otec Ewald, kterému je už 73 roků, řídil auto. Nemá zrovna dobré zdraví. Dokonce se mi přiznal, že mu lékaři řekli, že může kdykoliv dostat infarkt. To mi zrovna moc nepřidalo. První mši svatou sloužil v Talipananu, v nejsevernějším místě provincie Oriental Mindoro. Po obědě jsme jeli do osady Banka, kde byla mše svatá ve 2 hodiny odpoledne, a poté jsme se vydali po velice strmé a kluzké cestě do osady Baclayan, kde jsme přespali v chýších katechetky Luciny. Večer u ohně nám otec vyprávěl různé zajímavé historky ze své třicetileté práce s domorodci. V tu noc přišel tajfun. Naštěstí i přesto mi v chýši zůstalo místo, kde bylo sucho. Ráno byla všude voda a bláto. To ale nemohlo pokazit upřímnou radost celé třídy mangyanských dětí, které

toho dne poprvé přijaly svátost smíření a svaté přijímání. Dvě dvanáctileté děti byly ten den také pokřtěny. Oběd byl výborný. Pak ovšem otce Ewalda a mě čekala cesta zpět. Po tajfunu byla ta strmá a strašlivě kluzká cesta dolů nesjízdná. Otec se i přesto a navzdory svému věku a chatrnému zdraví přece jen rozhodl vyjet. No a já jela s ním. Jeli jsme krokem a každou chvíli zastavovali, abychom vymysleli, jak nejlépe projet další část cesty. Celou dobu jsem se nejen usilovně modlila, ale zároveň nesundala ruku z kliky od auta, abych v případě potřeby stačila vyskočit. Bohu díky se nám nakonec podařilo dostat dolů bez nehody.

Práce s domorodci v horách obnáší spoustu nepohodlí, někdy i nebezpečí. Ale radost, která z mírumilovných domorodců vyzařuje, všechno člověku vynahradí. Vzhledem k tomu, že většina osad mangyanských domorodců je vzdálená i několik dní chůze, kněz se dostane na některá místa jen jednou za měsíc, někde jen několikrát do roka nebo i jen jednou za rok. Samozřejmě, že v takových případech nemá čas ani kapacitu udělit všem svátost smíření. Takže místní mají velmi omezenou možnost přijímat svátosti. Tato realita mě často vede k vděčnosti za naši každodenní možnost setkávat se s Ježíšem ve svátostech.

*Jitka Svozilová,
Institute for World Evangelisation – ICPE MISSION*

Kráčej klidně

Tento text byl nalezen v roce 1962 v kostele sv. Pavla v Baltimore (USA). I dnes je velmi aktuální.

Kráčej klidně uprostřed hluku a chvatu [života] a mysli na to, jaký pokoj ti může poskytnout ticho. Jak jen je to možné, pokoušej se dobře vycházet se všemi lidmi, aniž by ses jim podbízel.

Svoji pravdu vyslovuj klidně a jasně. Naslouchej ostatním, i těm méně bystrým a nevědoucím, také oni mají svoji historii.

Vyhýbej se agresivním a hlasitým osobám, jsou trápením pro duši. Když se srovnáváš s jinými, můžeš cítit hořkost nebo naopak domýšlivost, protože vždycky jsou někteří významnější a jiní nepatrnější než ty.

Raduj se ze svých úspěchů a dobrých plánů. Ber svoji práci vážně, ale zůstaň skromná. Práce je trvalá hodnota v měnících se měřících života. Zůstaň sama sebou.

Nezdůrazňuj příliš soucit či přecitlivělost, ale nebuď cynická ve vztahu k lásce, protože přes všechnu vyprahlost a deziluze se ona vrací jako tráva.

Vnímej odvážně běh let a klidně nechávej záležitosti mládí za sebou. Buď k sobě laskavá a žij v harmonii s Bohem. Buď vždy připravená a pokus se být šťastná.

Z archivu -lk-

Informace

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNY BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE: Od čtvrtek 27. prosince do soboty 29. prosince nebudou mše svaté v Hejčíně a v Horce.

Pravidelné adorace, které bývají v pátek po mši svaté do 21 hodin v kapli Panny Marie, budou v zimním období od 7. prosince přesunuty do místnosti nad sakristií hejčínského kostela.

Úmysly mší svatých na první pololetí roku 2019 je možné zapisovat od začátku prosince v sakristii kostela, nejlépe po mši svaté.

O první neděli adventní 2. prosince v 15 hodin proběhne v kostele sv. Mikuláše v Horce nad Moravou **adventní koncert**. Všichni jste srdečně zváni!

Svatý Mikuláš navštíví hejčínskou farnost v neděli 2. prosince v 15 hodin. Zveme všechny děti k setkání s ním do místnosti nad sakristií. V Horce bude ve čtvrtek 6. prosince mše svatá v 16.15 hodin a po ní přijde sv. Mikuláš přímo do kostela.

Setkání nad Biblií s Mariánem Jahodou bude v neděli 2. prosince v 19 hodin v místnosti nad sakristií hejčínského kostela. Další setkání bude v neděli 6. ledna 2019.

V adventu bude opět probíhat **putování obrazu Svaté rodiny** po rodinách ve farnostech Hejčín, Horka a Křelov. Podrobné informace najdete v kostele nebo na internetových stránkách farnosti www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

V adventu bude v hejčínském kostele každé úterý v 6.30 hodin (4., 11. a 18. prosince) **rorátní mše svatá s lampičkami**. Po skončení bohoslužby bude možné před odchodem do školy a do práce posnídat a vypít teplý čaj v místnosti nad sakristií.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 6. prosince, další pak ve čtvrtek 3. ledna 2019.

Adorační den hejčínské farnosti 8. prosince, v den slavnosti Panny Marie, Počaté bez poskvrny dědičného hříchu, připadá letos na sobotu. Mše svatá bude v 8 hodin v kostele a po ní bude adorace v místnosti nad sakristií do 17 hodin.

Setkání seniorů proběhne ve čtvrtek 13. prosince v 10 hodin v místnosti nad sakristií hejčínského kostela.

Adorační den farnosti Horka nad Moravou bude v sobotu 15. prosince. Začne mší svatou v 8.20 hodin a po ní bude adorace. V čase adorace bude příležitost k předvánoční svátosti smíření. V pátek 14. prosince v Horce **nebude mše svatá**.

Předvánoční úklid hejčínského kostela proběhne v sobotu 15. prosince od 9 hodin. Je možné přijít uklízet už v pátek od 18.15 hodin, pokud se to někomu hodí více. Děkujeme za vaši pomoc!

V neděli 16. prosince se uskuteční při bohoslužbách potravinová sbírka **Krajíc chleba pro chudé a sbírka vánočního cukroví na charitní štědrovečerní stůl**.

V neděli 16. prosince se uskuteční při bohoslužbách **farní spoření a sbírka na opravu varhan**.

V neděli 16. prosince bude **mše svatá** v 10 hodin obětována **za P. Josefa Šoustka a P. Františka Tomigu**, kteří v Hejčíně působili před padesáti lety a 14. prosince 1968 zahynuli při autonehodě. Po mši svaté bude **krátký vzpomínkový program** v místnosti nad sakristií.

V pondělí 17. prosince **papež František** slaví **82. narozeniny**. Modleme se za něho a za celou církev.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií v úterý 18. prosince v 19.30 hodin.

Zdobení stromků v kostele bude v neděli 23. prosince. V Hejčíně od 14 hodin, v Horce od 13 hodin.

Betlémské světlo bude možné si vyzvednout v hejčínském kostele v pondělí 24. prosince od 14 do 16 hodin.

Přehled bohoslužeb o Vánocích naleznete na přiloženém letáčku uvnitř zpravodaje.

Obnova manželských slibů v den svátku Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa, bude v neděli 30. prosince při všech bohoslužbách.

V úterý 1. ledna 2019 je **slavnost Matky Boží Panny Marie**. Mše svaté jsou v 7 a 10 hodin. V tento den je možné za obvyklých podmínek získat **plnomocné odpustky**. Je to také **Světový den modliteb za mír**.

V neděli 6. ledna 2018 o slavnosti Zjevení Páně bude při mši svaté **žehnání vody, křídly a kadidla**.

Na **opravu hejčínských varhan** bylo vybráno z cílové částky 3,522.570 Kč k 25. listopadu celkem 1,120.982 Kč. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať! Příští mše svatá za dobrodince opravy varhan bude sloužena ve středu 19. prosince v 17.30 hodin.

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,
tel.: 585 425 025, mobil: 775 970 462, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,
internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Daniel Dehner, Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí, Jiří Popelka.
Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2018.

Příští číslo: 13. ledna 2019.